

Nss přezkoumává toliko zákonitost nař. rozhodnutí. Poněvadž pak žal. úřad svůj nař. výrok odůvodnil toliko tím, že st-l v den jmenování kancelistou u sedrie v Košicích byl svobodný a proto nemá nároku na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti podle bodu II D 2 cit. usnesení min. rady z 27. července 1920, bylo se i nss-u zaměstnávati toliko tímto výrokem.

Kdežto žal. úřad má za to, že pro vznik nároku na diety podle bodu II D 2 uvedených zásad rozhoduje okolnost, zda zaměstnanec byl ženat v době j m e n o v á n í, stojí stížnost na stanovisku, že není rozhodnou dobou den jmenování, nýbrž den nastoupení služby.

Nss shledal stížnost důvodnou, uváživ, že výhody usnesení min. rady z 27. července 1920 vyvážití mají, jak jde na jevo z účelu celé úpravy, státním zaměstnancům na Slovensku působícím případné nevýhody služby na Slovensku vůbec, a že nevýhody takové nastati mohou nikoliv již dnem jmenování nebo ustanovení, nýbrž teprve tím okamžikem, kdy zaměstnanec službu na Slovensku skutečně nastoupí.

Tento názor vyslovil nss již v nál. Boh. 2926 adm.

Podle názoru nss-u stačí tedy pro vznik nároku na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti podle shora cit. předpisu, byl-li zaměstnanec, který v době j m e n o v á n í ženat ještě nebyl, ženat v době n a s t o u p e n í služby na Slovensku (pokud ovšem i ostatní podmínky tohoto předpisu jsou dány).

V daném případě jest zřejmo, že st-l v době nastoupení služby již ženat byl, pročez ta okolnost, že se oženil teprve po jmenování, sama o sobě nestojí v cestě jeho nároku na zmíněné diety. Žal. úřad vycházel z opačného, tudíž nesprávného právního názoru, pročez bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 3356.

D á v k a z p ř í r ů s t k u h o d n o t y: * Ne každé stranou mimochodem učiněné udání o obecné hodnotě nemovitosti poskytuje úřadu podklad pro vyměření dávky dle § 17, II. odst. 2. věta dávk. řádu č. 545/20, nýbrž jen takové udání, které strana učinila k vyzvání úřadu jsouc si vědoma, že jde o určení obecné hodnoty za účelem vyměření dávky.

(Nález ze dne 12. března 1924 č. 4127,)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 802 adm.

V ě c: Martin a Filomena R. v B. proti moravskému zemskému výboru (zem. taj. Dr. Frt. Híkl) o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Smlouvou trhovou z 20. září 1921 prodali st-lé domek v Ú. Janu a Amalii M. za 23.800 K a touž cenu uvedli i v přiznání k dávce z přírůstku hodnoty.

Dne 6. září 1922 dostavil se Martin R. k mor. zem. výběrčímu úřadu v Brně, předložil dvě kupní smlouvy o nabytí pozemků stavebních, sdělil, že na nich r. 1911 postavil domek nákladem 12.500 K a dodal:

»Jelikož jsem koupil ještě před prodejem uvedené nemovitosti domek

v B. a potřeboval nutně peněz na tento, na zaplacení různých dluhů, prodal jsem domek v Ú. pod cenou, kterou skutečně měl a to za 23.800 Kč. Domek v Ú. měl však obecnou hodnotu v den prodeje t. j. 20. září 1921 nejméně 38.000 K.»

Na dotaz vyměřovacího úřadu po obecné hodnotě odpověděl obecní úřad, že domek ten byl skutečně prodán dražbou za cenu asi 23.000 Kč.

V platebním rozkaze položena byla za základ vyměření dávky z přírůstku hodnoty obecná cena dne 20. září 1921 38.000 K »dle Vašich protokolárních údajů ze 6. září 1922«.

Nař.rozhodnutím mor. zv zamítl odvolání st-lů jako bezdůvodné.

V obšírném odůvodnění žal. úřad nejprve citací § 9 dávk. řádu z r. 1920 a delší úvahou vyvrací náhled odvolatelů, že právo vyměřujícího úřadu vzítí za vyměřovací základ dávky obecnou hodnotu, obmezeno jest jen na případy, kdy jest podezření, že kupní cena byla zamlčena.

Prohlásil-li odvolatel výslovně, že domek prodal pod cenou, protože nutně potřeboval peněz a že obecná hodnota prodaného domku v době zcizení činila nejméně 38.000 Kč, pak prý nelze míti za nemístné, že úřadu vznikly pochybnosti o souhlase ceny a hodnoty zcizovací. Dle dávkového řádu právo úřadu vzítí za základ výpočtu obecnou hodnotu jest závislé jedině na volném uvážení vyměřujícího úřadu a nemůže proto odvolací stolice postup ten kárati.

Vyměřující úřad jest oprávněn kteréhokoliv ze spoluvlastníků vyzvati k podání zpráv a jest zajisté stejně oprávněn, od kteréhokoliv z nich takové zprávy přijímati.

Oznámil-li tedy Martin R. vyměřujícímu úřadu osobně a protokolárně, že nemovitost prodal pod cenou a že její obecná hodnota v době prodeje byla nejméně 38.000 Kč, jest toto prohlášení účinné i proti spoluvlastníci.

Kromě toho nař. rozhodnutí vyvrací ještě další dvě námitky, které stížnost na nss již neprovádí.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Stížnost namítá v podstatě jen, že úřad nemá právo vzítí obecnou hodnotu za základ vyměřovací, leč je-li podezření, že ve smlouvě byla část kupní ceny zamlčena, a dále že obecná hodnota nebyla řádně vyšetřena.

Dle § 9 nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb. může však vyměřující úřad vzítí za základ výpočtu přírůstku hodnoty vyšetřeno u obecnou hodnotu v době zcizení, ve dvou případech, nedá-li se totiž zcizovací cena bezpečně vyšetřiti nebo za druhé, jsou-li pochybnosti, odpovídá-li vyšetřená zcizovací cena obecné hodnotě nemovitosti.

Vykládaje toto ustanovení zastává nss důsledně právní názor, že záleží čistě na subjektivním mínění úřadu, jsou-li tu v určitém případě pochybnosti v cit. § 9 zmíněné čili nic, a že se otázka ta vymyká úplně z ingerence strany, takže není úřad ani povinen, aby straně důvody svých pochybností sděloval (srov. nář. Boh. 802 adm.).

Stížnost ovšem namítá, že úřad neměl v tomto případě bráti za základ vyměření dávky hodnotu nemovitosti, která neexistovala, protože zcizitel jen myslel, že domek má cenu 38.000 K, ale že to nebyla a není pravda, že měl proto úřad vyšetřiti obecnou hodnotu aspoň dotazem

u obecního úřadu, čímž stížnost vlastně vytýká, že obecná hodnota nebyla řádně vyšetřena.

Dle § 17 d. ř. nadepsaného »jak se hodnota vyhledává«, ustanovuje se pro případy, nemají-li se dle ustanovení tohoto řádu vzítí za základ pro vyměření dávky udané ceny, že hodnoty na jejich místo nastupující mají býti určeny takto:

Neuvedla-li strana ničeho o obecných hodnotách, vyzve ji vyměřující úřad, aby tak do 14 dnů učinila. Má-li úřad vyměřující za to, že udání strany jest správné, vyměří dávku.

Dle spisů správních není sporu o tom, že st-l, podáváje přiznání o obecné hodnotě zcizovací ničeho neuvedl. Měl tedy úřad, chtěje položití za základ pro vyměření dávky na místo zcizovací ceny obecnou hodnotu, podle striktního předpisu 2. odst. 1. věty § 17 dávk. ř. stranu vyzvat, aby do 14 dnů udala úřadu obecnou hodnotu.

Ze stylisace § 17 jest zřejmo, že vyzvání musí se státi takovým způsobem, aby si strana byla jasně vědoma toho, že jde o to, aby vyměření dávky byla za základ položena nikoliv stranou v přiznání k dávce udaná cena zcizovací, nýbrž obecná hodnota, a že odpověď, kterou dá na vyzvání to, bude míti zásadní význam pro vyměření dávky.

Ze spisů není zřejmo, že by byl úřad takovýmto způsobem postupoval a že by se byla strana v takovém řízení o obecné hodnotě vyjádřila. Naopak jde z protokolu z 6. září 1922, že se strana jen mimochodem o obecné hodnotě prodané nemovitosti zmínila.

Nelze proto mluvit o tom, že zde jest dohoda se stranou o výši této obecné hodnoty, jak za to má žal. úřad.

Vycházel-li tudíž žal. úřad při svém rozhodnutí z názoru, že každé jakékoliv prohlášení strany o obecné hodnotě jest dohodou ve smyslu § 17 d. ř., posoudil věc po stránce právní nesprávně.

Následkem tohoto mylného právního názoru neprovedl pak úřad řízení v § 17 d. ř. předepsané.

Nař. rozhodnutí spočívá tedy na řízení podstatně vadném a bylo je — protože tato vadnost přivoděna byla mylným právním názorem — zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 3357.

Pozemková reforma: Stpů může odepřít souhlas ke zcizení části zabraného majetku pozemkového z toho důvodu, že by prodejem, třebas prodaná část byla nadále součástí zabraného komplexu pozemkového, vzniklo ohrožení akce kolonisační vzhledem na nárok kupitele podle § 11 zák. zab.

(Nález ze dne 12. března 1924 č. 4195.)

V ě c: Věra E. a spol. proti státnímu pozemkovému úřadu o souhlas ke zcizení zabraných nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím neudělil žal. úřad souhlas ke zcizení zbytku velkostatku T. ve výměře 336 kat. jiter, patřícího k zabraným nemovitostem Věry E., manželům Leonu a Saře B. V důvodech rozhod-